

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.79/2014/5.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. április 22. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2013. november 20. napján kihirdetett 14.B.258/2013/18. számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

a vádlott élet elleni cselekményét a Btk. 160. § **(1) bekezdés, (2) bekezdés d) és f) pontja** szerint **minősíti**.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a vádlott az eljárás során felmerült, helyesen 473.423.- (négy-százhetvenháromezer-négy-százhuszonhárom) forint bűnügyi költségből 402.923.- (négy-száz-kettőezer-kilenc-százhuszonhárom) forintot köteles megfizetni.

Megállapítja, hogy a fellebbezési eljárás során felmerült 11.720.- (tizenegyezer-hétszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

A vádlott személyi adatai közül mellőzi a fogvatartás helyének megjelölését.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (2) bekezdés, (2) bekezdés f) pont], rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés 1. és 2. fordulat, (2) bekezdés a) pont] és rongálás

vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) pont]. Ezért a vádlottat - halmazati büntetésül - 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjaként a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napot határozta meg.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2012. augusztus 28. napjától 2013. november 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A vádlott ellen 3 rb. tulajdon elleni szabálysértés (Szabs. tv. 177. § (1) bekezdés 2. fordulat) miatt indult eljárást megszüntette.

A Gyulai Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bj.I/47/2013/1., 2., 3., 4., 7., 8. sorszám alatti bűnjeleket elkobozta, míg az 5. és 6. sorszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el. Az eljárás során felmerült összesen 472.823.- forint bűnügyi költségből kötelezte a vádlottat 402.323.- forint megfizetésére, míg a további 70.500.- forint bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be a vádlott és a védő, egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.59/2014/1/II. számú átiratában a tényállás helyesbítésére és a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott élet elleni bűncselekményének a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és f) pontja szerinti emberölés büntette kísérletének minősítését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott fellebbezését a fellebbezési eljárás során részletesen indokolta, melyben lényegét tekintve az elsőfokú bírósági tárgyaláson előadott védekezését ismételte meg, azaz kizárólag a rongálás miatt ismerte el bűnösségét, az élet elleni cselekmény kísérletének elkövetését tagadta.

Indítványozta másik igazságügyi ingóforgalmi szakértő kirendelését a tűzben megsemmisült és megrongálódott tárgyak működőképességének és értékének megállapítására.

A védő a másodfokú eljárásban fellebbezését akként módosította, hogy az élet elleni bűncselekmény eltérő minősítését, a több emberen elkövetés minősítő körülmény mellőzését indítványozta.

Csatlakozott a vádlott bizonyítás kiegészítési indítványához.

Az ítéletábra az indítványozott bizonyítást szükségtelennek tartotta.

Az elsőfokú bíróság a tüzeset során megsemmisült és megrongált tárgyakat a sértettek által becsatolt ingóeltár, az elkövetés időpontjában érvényes kiskereskedelmi értéküket pedig **(szakértő neve)** ingó-tárgy igazságügyi szakértő aggálytalan véleménye alapján határozta meg. A (biztosító megnevezése) megkeresésre adott válasza alapján pedig megállapítható, hogy a rongálással az ingóságok tekintetében okozott 120.420.- forint kár megtérítésre került. **(magánfél neve)** magánfél a 2013. november 20. napján tartott elsőfokú bírósági tárgyaláson polgári jogi igényt terjesztett elő 600.000.- forint bűncselekménnyel okozott kár vonatkozásában, melyet még ugyanazon a tárgyaláson visszavont.

A megsemmisült, illetve megrongált ingóságok értéke a fentiekre figyelemmel egyértelműen meghaladja a rongálási cselekmény minősítését megalapozó és a 2012. évi C. törvény (Btk.) 459. § (6) bekezdés a) pontjában meghatározott 50.001.-forint kisebb értéket. Így az újabb szakértői véleménytől nem várható az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége során megállapított értéktől eltérő érték megállapítása, illetve a rongálási cselekmények eltérő minősítése.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a vádlott és a védő bizonyítási indítványát elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az ítéletábra az iratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint helyesbítette.

A vádlott vagyonát képező(Település, utca, házszám) szám alatti ingatlan 1/2 tulajdoni illetőségének értéke kb. 200.000.- forint (első fokú bírósági iratok 12. sorszám alatti vagyoni bizonyítvány).

Az első fokú ítélet 4. oldal alulról 3. bekezdésének utolsó előtti mondatát a jogi indokolásba utalja, ugyanis az a vádlott tudattartamára vonatkozó jogi értékelés.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása helyes és hiánytalan, a fenti helyesbítésekkel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlott és védője által a felmentés érdekében bejelentett fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tárgyaláson tett bűnösségét vitató, összességében azonban ellentmondásos nyilatkozataival szemben a nyomozás során tett - és a közigazgatási eljárásban előadottakkal túlnyomó részt egyező - vallomásait és az azokat erősítő bizonyítékokat

fogadta el a tényállás megállapítása során. Ezen vallomásaiban részletezte, hogy milyen módon készült a cselekményre, hol és hogyan szerezte be a tűzgyújtáshoz használt eszközöket, azokat hova helyezte és hol gyújtotta meg az égésgyorsítókat és azt alátámasztották a helyszíni szemle jegyzőkönyve, a tűzvizsgálati jelentés és a tűzvizsgálati szakértői vélemény is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta. Részletesen számot adott arról, hogy milyen bizonyítékokat fogadott el, illetőleg milyen bizonyítékokból következtetett a vádlott bűnösségére. Okfejtése logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott bírósági tárgyaláson előadott tagadó vallomásával szemben miért a terhelő bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául.

A bizonyítékok értékelése az azokat észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó, és a bizonyítékok újra mérlegelésére irányuló, felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megállapított tényállás alapján a vádlott cselekményeinek minősítése többnyire törvényes. Osztotta az ítéletábra az első fokú bíróságnak az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazására és az élet elleni bűncselekmény kísérletének több emberen történt elkövetésére vonatkozó álláspontját. Helyes az arra irányuló okfejtése, hogy az értékelt körülményekből csak az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tudatának át kellett fognia azt, hogy lehetséges, hogy az általa felgyújtott lakóingatlanban többen tartózkodnak. Ezért, a védő eltérő minősítésre irányuló fellebbezése sem vezetett eredményre.

Az ítéletábra megítélése alapján azonban vádlott az élet elleni cselekmény kísérletét különös kegyetlenséggel is megvalósította. A megállapított irányadó tényállás szerint ugyanis abba belenyugodva gyújtotta fel a sértett házát, hogy az ott tartózkodók tűzhalált szenvedhetnek. Mivel a tűzhalál közismerten nagy szenvedésérzettel járó halálnem, ezért az ily módon elkövetett vagy megkísérelt emberölés különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősül (BJD 10.030.), melyre nézve az eset összes körülményét figyelembe véve kell állást foglalni. Jelen esetben az égésgyorsító anyag alkalmazása mellett értelemeszerű, hogy az égés és a tűzhalál lehetősége fennállt.

Erre figyelemmel az ítéletábra a vádlott élet elleni cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és f) pontja szerint minősülő és büntetendő emberölés büntetettének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérleteként minősítette.

Az ítéletábra az előre kitervelt módon és az aljas indokból történt elkövetés

megállapíthatóságának lehetőségét hivatalból vizsgálta. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját arra nézve, hogy mivel a vádlott - nyilatkozatára alapítottnan - a halál eshetőleges bekövetkeztébe, de annak elmaradásába is belenyugodott, így szándéka az ölésre nézve eshetőleges. Ezért, - a helyesen hivatkozott BH 2001.308. számú eseti döntés alapján - az emberölést súlyosabban minősítő előre kiterveltséget nem lehet megállapítani.

Ugyancsak az egységes bírói gyakorlatból kiindulva leszögezhető, hogy az aljas indokból történt elkövetés megállapításához nem elegendő az a körülmény, hogy a vádlott a sértettel fennállt konfliktusából fakadó indulatában, megtorlásból cselekedett. Az élet elleni cselekmények ugyanis általában indulat, valamely vélt vagy valós sérelem miatti elégtételvételről vezéreltek. A bosszú, mint indíték azonban nem tekinthető feltétlenül aljas indoknak. A kifejlődés okától és természetétől függ, hogy mely esetben szükséges és indokolt az erkölcsileg súlyosan elvetendő, visszataszító volta miatt ennek minősítő körülményként való értékelése. Az adott eset körülményeit vizsgálva az ítéletábra sem látott kellő alapot az aljas indokból történt elkövetés megállapítására (BH 1998.261.).

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen vette számba. Kiegészítésre abban szorulnak, hogy az ítéletábra enyhítő körülményként értékelte az élet elleni bűncselekmény vonatkozásában az eshetőleges szándékot, míg további súlyosító körülmény ugyanezen bűncselekmény kétszeres minősülése (56/2007. Bkv. III/5. pont).

A feltárt bűnösségi körülmények mellett a büntetési célok eléréséhez az elsőfokú bíróság által kiszabott és a büntetési tétel középértékéhez - tizenhat évhez - képest jelentősen enyhébb, 7 év 6 hónap szabadságvesztés inkább enyhe, mint súlyos, így annak jelentős enyhítése szóba sem kerülhetett. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása is indokolt és törvényes.

Ugyanakkor a büntetés kiszabásánál figyelembe vett körülményekre tekintettel az ítéletábra a Btk. 35. § (2) bekezdés első mondata alapján a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot határozott meg, különös tekintettel a vádlott érzelmileg labilis és paranoid személyiségzavarára, amely betegsége közepes fokban korlátozta abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámította.

Nem észlelte az elsőfokú bíróság, hogy a költségjegyzék 7. tételszáma alatti tétel helytelenül 21.000.- forintként került bevezetésre. A nyomozati iratok 41. lapszáma

alatti határozat szerint **(szakértő neve)** ingó-tárgy szakértő díja 21.600.- forint, melyre figyelemmel az eljárás során felmerült - helyesen - 473.423.- forint bűnügyi költségből a vádlott - helyesen - 402.923.- forintot köteles megfizetni.

A fellebbezési eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban 11.720.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla.

Észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott személyi adatai között feltüntette a fogvatartás helyét.

A Be. 258.§ (2) bekezdés b) pontja értelmében az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező része tartalmazza a vádlott nevét és személyi adatait. A terhelt fogvatartásának helye nem tartozik a vádlott személyi adatai közé.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla a vádlott személyi adatai közül mellőzte annak megjelölését.

Szeged, 2014. április 22.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.III.79/2014/5. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.258/2013/18. számú ítélete a jelen ítélet folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. április 22.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke